

Otakar Lebeda patřil, vedle Antonína Slavíčka a Františka Kavána, k největším talentům krajinářské školy Julia Mařáka na pražské Akademii. Svůj život se rozhodl ukončit měsíc před čtyřicetými narozeninami. Dílo, které vytvořil v rozmezí pouhých devíti let (a to do něj započítáváme i pět let strávených na Akademii), je svým rozsahem i obsahem impozantní. Jeho jednotlivé etapy můžeme měřit na týdny a dny, podle toho jak se Lebeda pohyboval po krajině doma i v cizině. Přesto se mu podařilo dotknout se všech podstatných problémů soudobého malířství. Dnes se zdá jeho zařazení do vývoje českého umění konce 19. století nezpochybnitelné a jeho práce najdeme v každé publikaci, která se tímto obdobím zabývá.

První umělcova monografie vyšla však po více než padesáti letech od jeho úmrtí a na dlouhou dobu se stala jediným zdrojem informací.

Možnost podrobně prozkoumat dochovanou Lebedovu pozůstalost a korespondenci mne vedla k rozhodnutí zvolit si dílo Otakara Lebedy jako téma diplomové práce. Mým záměrem je podrobně zmapovat jeho umělecký odkaz, který je možné od posledního zpracování rozšířit o nově objevené obrazy a kresby. Prostřednictvím dopisů se také pokusím přiblížit jeho osobnost.